

In verband met de veiligheid van de militairen op uitzending worden in dit artikel alleen de voornamen van betrokkenen gebruikt.

TEKST: TWEDE LUITENANT CORNÉ DALEBOUT, FOTO'S: SERGEANT SJOERD HILCKMANN/AVDD

Combat Action Badge voor chauffeurs

Veertien uur rijden, in het holst van de nacht, door moeilijk begaanbaar terrein dat berucht is om IED's en aanslagen. Zes Tropco-chauffeurs van 140 Zware Transport-compagnie (Logistic Support Detachment) zijn voor hun inzet bij twee zware konvoien van Kandahar naar Helmand onderscheiden met de Amerikaanse Combat Action Badge. Mede dankzij hun inzet bij de noodtransporten werden 750 Amerikaanse paratroopers bevoorrad met eten, water en munitie.

Combat Action Badge

Gedurende de Tweede Wereldoorlog reikten de Amerikanen onderscheidingen uit aan infanteristen die daadwerkelijk in gevecht waren geweest: de zogenaamde Combat Infantryman's Badge. In de loop der jaren is de manier van oorlogsvoering ingrijpend veranderd. Tegenwoordig kunnen alle militairen, ongeacht wapen of dienstvak, betrokken worden bij gevechtshandelingen. Het Amerikaanse leger heeft daarom in 2005 een nieuwe onderscheiding ingevoerd: de Combat Action Badge, een onderscheiding voor niet-infanteristen.

Toegegeven, het was eigenlijk geen verrassing voor de zes korporaals dat ze zouden worden onderscheiden. "We waren eerder al op de hoogte gebracht. Maar het is zeker een mooi verjaardagscadeau", reageert Ben direct na de uitreiking op Kamp Holland. De jonge korporaal, bezig aan zijn eerste uitzending, is vandaag 23 jaar geworden. Samen met zijn eveneens onderscheiden collega's Ray en Arno blikt hij terug op het internationale konvooi dat hun de Combat Action Badge opleverde.

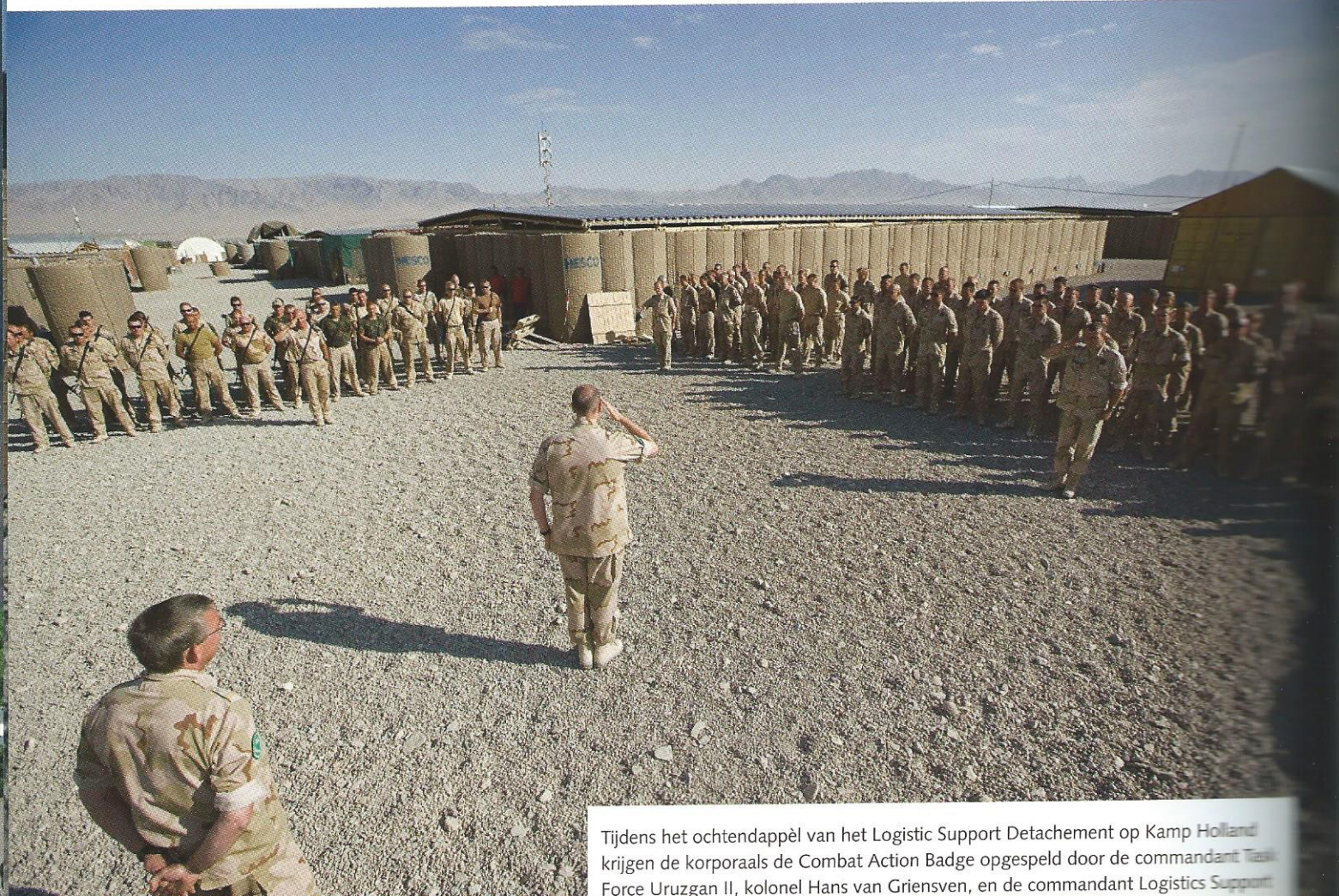
"We vertrokken tussen 2.00 en 3.00 uur 's nachts van Kandahar Air Field met onze gepantserde Scania Wissellaad-systemen. We waren in totaal met dertig voertuigen, waaronder een aantal jingletrucks (Afghaanse versierde vrachtwagen, red.)", vertelt Ben.

"In het begin was het mistig en reden we door de 'sloppen-wijken' van Kandahar. Het zag er zeer armoedig uit", vult Arno aan. "Op weg naar Forward Operating Base Wilson, de eerste bestemming, hielden we een tussenstop. Effe een bakkie doen en de lading controleren, precies zoals het hoort. We wachtten tot het licht werd om de route naar FOB Wilson te vervolgen door de woestijn." Ben: "In opdracht van de konvooi-commandant moesten we ineens haaks rechtsaf de woestijn in. We reden niet op de weg maar ernaast, variërend van tien

tot soms wel honderd meter. Echt terreinrijden. Door het vele zand en de stof was het lastig om in het spoor te blijven. Eén van de jingletrucks kwam vast te zitten, maar werd al snel weer losgetrokken door de Amerikanen. Tien minuten later reed dezelfde jingletruck zich opnieuw vast in een diepe kuil."

Arno: "Het was één van de meest kritieke punten, waar je vast kon staan. Een open terrein met aan één kant een duinenrij en verlaten quala's." Ben: "Eerder waren er zware gevechten geweest op die plaats, vertelde een Amerikaan van het konvooi. Pas met twee voertuigen samen lukte het uiteindelijk om de jingletruck los te trekken en konden we 'verder rollen' richting Robinson. Pas na veertien uur rijden kwamen we aan."

Die nacht is er veel mortiervuur in de omgeving van de stad Sangin in Helmand, waar FOB Robinson ligt. Al langere tijd vinden er gevechten plaats in de omgeving. Het noodtransport waaraan de Nederlandse chauffeurs van 140 Zware Transport-compagnie bijdragen voorziet 750 Amerikaanse paratroopers van water, eten en munitie. "Zonder de inzet van de chauffeurs van het Logistics Support Detachment waren de paratroopers van Task Force 1FURY niet in staat geweest de operatie Furious Pursuit te volbrengen", luidt de begeleidende tekst bij de Combat Action Badge die aan de mannen van het LSD is uitgereikt.

Tijdens het ochtendappèl van het Logistic Support Detachment op Kamp Holland krijgen de korporaals de Combat Action Badge opgespeld door de commandant Task Force Urugzan II, kolonel Hans van Griensven, en de commandant Logistics Support.

"Negen personen van het Joint Support Detachment (140 Zware Transportcompagnie en 120 Transportcompagnie), dat verblijft op Kandahar Airfield, ontvingen de Combat Action Badge al in een eerder stadium. Ook zij reden mee in konvoien naar Helmand."

De chauffeurs brengen de nacht op FOB Robinson door in de cabine van de Scania's of op hun veldbedje. Door het mortiervuur en de lange ingespannen rit, die veel energie en concentratie heeft gekost, slapen de chauffeurs slecht en staan daarom al vroeg op. Arno: "We zeiden net tegen elkaar: 'eigenlijk is het een best mooi land'. We keken naar het landschap dat eruit zag als een ansichtkaart, toen een harde explosie klonk. Twintig minuten later vertelde een opperwachtmeester wat er was gebeurd met Cor Strik. Door de vele klappen van de mortieren was het afgaan van de IED ons niet opgevallen. Het gebeurde 700 meter van FOB Robinson vandaan." Een heftige gebeurtenis die veel indruk maakte, stellen de drie chauffeurs.

Na een tweede nacht op FOB Robinson en een terugverplaatsing van negen uur, met een konvoi van negentig voertuigen, zijn de chauffeurs terug in Kandahar. Arno en zijn collega's zijn trots op hun Combat Action Badge. Ray: "Het is hartstikke mooi om op deze manier bedankt te worden voor je inspanningen. Het is bijzonder om een buitenlandse onderscheiding te ontvangen. Dat komt niet zo vaak voor." Alle drie zijn ze het eens: "Onze containers moesten op een veilige manier op FOB Robinson aankomen. Daar zijn we, onder vrij zware omstandigheden, in geslaagd."

